

על הפרי ועל הדרך

א.

הפרי בבישולו.

קורן-

הווה.

המתק,

ממצמצץ לאור,

בנחת.

המטרה-

הושגה.

הנה היא, פה.

שלמה.

ב.

והגלעין טמון בְּזֵיו, ובחשאי

לוחש-

בכל הישג

בכל הווה,

בכל חִיתום-

אני רק משתוקק-

אֵלֶיךָ.

מטובה

בארץ טומאת העמים:

הך בסכין-
גזורו.

אכול-
לא לשבעה.
והלפתן לפת,
למה?!

צדיק אוכל
לשובע נפשו,
בענווה,
בכל מביט,
בעין טובה.

כְּלִי הַסֵּם,
הצד הרע-
פרי אדמת נכר,
גושה ואווירה.

שולחן-
מבוא הפתח.
שולחן-
מזבח.

עת קרב ומלחמה-
עת סעודה.

ובארץ חמדה:

שער העליה.
לוחש הרז רינה,
וניצוצות שמחים,
ורננה שורה.

קדושה,
בכל שרויה,
בפרי-
ברכה.

זְכִינוּ נָא,
לשבוע מטובה,
מטובך.

פרי גִּינוֹסָר,
עיר קודש טבריה,
מתוק לנשמה.

מצוה לטעום בפה מלא מתענוג מתיקות זיו
הקדושה הרעננה של ארץ ישראל. למען תשבעו
וינקתם משוד תנחומיה, למען תמוצו והתענגתם
מזיו כבודה. (אורות ישראל ט, ט)

"יש לארץ (א)" מעלה גדולה שכל אכילה שאוכלים
ושבעים מגידוליה, אם רק יודעים להכיר את תוקף
קדושת הארץ הזאת ומריחים את ריח קדושתה,
טעמה ונעמה, וקשורין ודבוקים בתורת ד'
ובמצוותיו, זוכים שכל אכילה ושביעה מתבואת
הארץ תוסיף ברכה וקדושה" (מעייני הישועה עמ' רעא)